

Ακρίβεια και οικονομία εις την ορθόδοξον εκκλησίαν

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πολύς λόγος γίνεται τον τελευταίον καιρόν εις τον εκκλησιαστικόν χώρον περί της «Οικονομίας». Της εκκλησιαστικής βεβαίως «Οικονομίας», η οποία «Οικονομία» θα πρέπη, όπως αρκετοί ισχυρίζονται, κατά κανόνα να εφαρμόζεται από τους ποιμένας εις την σημερινήν εποχήν. Προβάλλουν δε αυτήν την πρόφασιν, διότι εις την εποχήν μας, εις την οποίαν το κακό παρουσιάζει τόσην έξαρσιν, λέγουν ότι είναι δήθεν αδύνατον να εφαρμοσθή η εκκλησιαστική «Ακρίβεια». Προφάσεις εν αμαρτίαις...

Επειδή λοιπόν η άποψις αυτή τείνει να κυριαρχήση ως η μόνη ποιμαντικώς σωστή, καλόν είναι, εις την συνέχειαν, απλά και σύντομα, να σκιαγραφήσωμε τι είναι η

«Ακρίβεια» και τι είναι η «Οικονομία». Εννοείται, ότι το θέμα αυτό ανήκει εις την αρμοδιότητα των ειδημόνων της ειδικότητος του «Κανονικού Δικαίου», από επιστημονικής και θεολογικής απόψεως, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως δεν μπορούν να ασχοληθούν με αυτό και να έχουν λόγον και οι απλοί πιστοί.

Όταν μάλιστα, εις ο,τι αφορά την ορθή πνευματική μας ζωή, γνωρίζωμε πως μέσα εις το Σώμα της Εκκλησίας οφείλουν τα πάντα να εναρμονίζονται με τους Ιερούς Κανόνες, όπως μας τους παρέδωσαν οι Πατέρες, και όχι σύμφωνα με νεωτεριστικές-νικολαϊτικές διδασκαλίες και ερμηνείες, που θέλουν να περάσουν κάποιοι, οι οποίες είναι αποκεκομμένες από την Ορθόδοξη Παράδοσι, τότε γίνεται απολύτως κατανοητό πως είναι όντως ανάγκη να ασχοληθούμε με τις δύο αυτές εκφράσεις της εκκλησιαστικής ζωής, τόσον δηλαδή της «Ακριβείας», όσον και αυτής της «Οικονομίας». Ας περάσωμε λοιπόν να δούμε το περιεχόμενο των δύο αυτών όρων εις την εκκλησιαστική μας γλώσσα και ζωή.

«Ακρίβεια» είναι η απόλυτος τήρησις των Ιερών Κανόνων, αλλά και αυτών των εκκλησιαστικών διατάξεων και των λειτουργικών τυπικών, τα οποία ισχύουν σε μία εκκλησιαστική περιφέρεια. Φυσικά, ο σκοπός της ακριβείας είναι η διατήρησις της ενότητος και της τάξεως εις την Εκκλησίαν και μέσω αυτής η επίτευξις της σωτηρίας του ανθρώπου και η εν γένει πρόοδος και προαγωγή των πιστών μελών της Εκκλησίας.

«Οικονομία» είναι η πρόσκαιρη, περιορισμένη και έλλογος απόκλισις από την εφαρμογή της «Ακριβείας» των Ιερών Κανόνων προς σωτηρίαν των ψυχών. Εννοείται δε, πως αυτό δεν είναι θέμα του καθενός, αλλά των ειδικών και υπευθύνων, οι οποίοι αρμοδίως χειρίζονται τις λεπτές αυτές καταστάσεις.

Κατά την «Οικονομίαν», λοιπόν, έχομε μεν την απόκλισιν από τον κανόνα, αλλά δεν εκφεύγομε από τον σκοπό του. Έτσι, επί της ουσίας, δεν γίνεται παρέκκλισις από το πνεύμα του κανόνος, αλλά από το γράμμα αυτού. Εις την παράγραφον αυτήν, ας προσθέσωμεν και τον σοφόν λόγον του αιμνήστου Γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου, ο οποίος, για το θέμα αυτό, μεταξύ των άλλων, έγγραφε εις τον «Ορθόδοξον Τύπον» (14/6/91) τα εξής: «Αναστολή, δεν σημαίνει κατάργησιν. Μόλις ξεπερνιέται η δυσκολία, εφαρμόζεται πάλιν η ακρίβεια των Κανόνων». Ο δε Γέροντας Παΐσιος, με τον απλό και φωτισμένο λόγο του, σε κάποια συζήτησι περί οικονομίας και ακριβείας και περί των Ιερών Κανόνων και του Πηδαλίου, είχε τονίσει τα εξής: «Το Πηδάλιο κάποιες φορές χρειάζεται να το στρίβωμε, αρκεί αυτό να γίνεται για λόγους σωτηρίας της ψυχής. Γι' αυτό ονομάζεται »πηδαλιο«». Όντως παράδειγμα απλό και φωτισμένο. Είναι δηλαδή όπως το τιμόνι στο πλοίο, γιατί χωρίς πηδάλιο το σκάφος δεν πηγαίνει πουθενά.

Μετά από τις αναγκαίες διευκρινήσεις επί του θέματός μας και τον ορισμό της «Ακριβείας» και της «Οικονομίας» (περισσότερα ημπορεί να μελετήσει ο κάθε ενδιαφερόμενος εις τα υπάρχοντα εγχειρίδια και εις τις ειδικές μελέτες του Κανονικού Δικαίου), ας έλθωμε να αγγίξωμε κάποιες χαίνουσες πληγές που καλύπτονται με την δήθεν «Εκκλησιαστική Οικονομία». Διότι, ναι μεν είπαμε περί «Οικονομίας», αλλά ας μη καταντά τελικώς η «Οικονομία» ανοικονόμητη και ισοπεδωτική, όσον αφορά εις τους Ιερούς Κανόνες και εις το Ορθόδοξον ήθος, τα οποία είναι οι δύο πλευρές του γνησίου νομίσματος.

«Πόθεν άρξομαι θρηνείν»;

Ας δούμε αρχικά το θέμα της τεκνογονίας των Ορθοδόξων ζευγαριών. Έχει διαμορφωθεί και τείνει να παγιωθεί, δυστυχώς, μία κατάσταση, η οποία αποσπά τον γάμο από την τεκνογονία. Αποτέλεσμα δε αυτού είναι τα ζευγάρια (και δεν ομιλούμε εδώ περί των αθέων) να σταματούν εις το ένα η το πολύ εις τα δύο παιδιά και ταυτοχρόνως να θέλουν να έχουν την συχνή μυστηριακή ζωή, την Θεία Κοινωνία. Βεβαίως, υπάρχουν και οι περιπτώσεις που όντως χρειάζεται να αντιμετωπίζεται το θέμα αυτό και κατά περίπτωσιν από τον υπεύθυνο πνευματικό και πάντοτε εντός του πλαισίου της σωστής «Οικονομίας».

Όταν, όμως, η τακτική αυτή κατευθύνεται υπό ωρισμένων προσώπων που έχουν κάποιο «όνομα» εις τον εκκλησιαστικό χώρο και τείνη να παγιώνεται προς όλες τις κατευθύνσεις, τότε τα πράγματα ξεφεύγουν με αποτέλεσμα η «Οικονομία» να καταντά «Ακρίβεια» (δηλ. ακριβής παρανομία) και τρόπος «ορθής χριστιανικής ζωής». Το δε πνευματικό επίπεδο μεταπίπτει, από υψηλό και αγωνιστικό, εις το χαλαρό, εύκολο, επιπόλαιο, ωσάν εις έναν άγευστο και άκοπο προστενταστισμό, ο οποίος δεν οδηγεί εις νομάς σωτηρίους.

Οι υπεύθυνοι δια την διαμορφουμένην αυτήν κατάστασηιν είναι κάποιοι εκ των κληρικών και ωρισμένοι λαϊκοί. Οι κληρικοί αυτοί, ενδεχομένως, η δεν έχουν μελετήσει σωστά και από Ορθοδόξου σκοπιάς το ζήτημα της τεκνογονίας, η δεν έχουν αγωνισθή δια να αποβάλουν από την καρδιά τους το δέλεαρ και το φόβητρο του κόσμου και έτσι διστάζουν να ορθοτομήσουν τον λόγον της αληθείας κηρύσσοντας και εφαρμόζοντας πρακτικές όλως απαράδεκτες και αντικανονικές. Οι δε λαϊκοί «θεολόγοι», μάλλον κοινωνιολόγοι και του κόσμου φιλόσοφοι, οι οποίοι ουσιαστικώς ουδέποτε εγνώρισαν την ζωντανή πίστι και την αγωνιστική Ορθοδοξία, ενώ έχουν κάποια χαρίσματα, έχουν καταφέρει, με τις ποικίλες θεωρίες των, συσχετίζοντας την σαρκική πτώσι με τον υψηλό και αγγελικό θείον έρωτα (εάν είναι ποτέ δυνατόν!), να επηρεάζουν αρνητικά τους ρηχούς περί την θεολογίαν και τους αγεύστους της συνειδητής πίστεως εγγάμους κληρικούς και

λαϊκούς.

Το αποτέλεσμα είναι να έχη ήδη δημιουργηθή «σχολή» με άκρως αρνητικά αποτελέσματα («πονηροί δε άνθρωποι και γόητες προκόψουσιν επί το χείρον πλανώντες και πλανώμενοι» (Β΄ Τιμοθ. γ΄ 13)). Τους λείπει δηλαδή η εμπειρία της θείας αγάπης-έρωτος και έχουν ως υποκατάστατα αυτές τις νοοτροπίες και, αντί να χορταίνουν από τον ακόρεστο κορεσμό του Θεού, έχουν υπαρξιακή ανεπάρκεια. Είναι άνθρωποι, δυστυχώς, που αντί, με τα όποια τάλαντά τους, να οικοδομούν τους πιστούς βάσει της Ορθοδόξου Πατερικής Παραδόσεως, αυτοί, με την πεπλανημένη διδασκαλία τους, έχουν καταστή νευτεριστές-νικολαΐτες-παρερμηνευτές, «φάροι εσβεσμένοι αντί τηλαυγείς», χλιαροί αντί θερμοί, όντες «φιλήδονοι μάλλον, η φιλόθεοι» (Β΄ Τιμόθ. γ΄ 4). Δηλαδή, παρερμηνεύουν και αποδομούν το μυστήριο του γάμου (και όχι μόνον), και, όπως έλεγε ο αείμνηστος Γέροντας Γερβάσιος Παρασκευόπουλος, καταντούν το μυστήριο του γάμου «έννομον παλλακείαν». Φυσικά, εδώ δεν ημπορεί να γίνεται λόγος περί «Οικονομίας», αλλά περί ολιγοπιστίας και περί Νικολαΐτισμού, κλπ., διότι καταστρατηγείται παντελώς η έννοια της ευλογημένης «Οικονομίας» και χρησιμοποιείται ο όρος της ως επικάλυμμα των παθών και των εγκλημάτων κατά της πίστεως.

Επίσης, υπάρχει μία άλλη μεγάλη ανοικτή πληγή, η οποία ουδόλως είναι δυνατόν να επουλωθή ένεκεν «Οικονομίας», αλλά αντιθέτως αιμορραγεί ακαταπαύστως. Και ποιά είναι αυτή; Με οδύνη και θλίψη την βλέπομε να αυτοαποκαλύπτεται, διότι από μόνος του «όταν έλθη ο ασεβής εις βάθος κακών καταφρονεί» με αποτέλεσμα να «επέρχεται αυτώ ατιμία και όνειδος» (Παροιμ. ΙΗ΄ 3). Βλέπομε δηλαδή αυτήν την όζουσαν και πυορροούσαν πληγήν εις το Σώμα της Εκκλησίας, την οποίαν δημιουργούν οι υπεύθυνοι και η οποία ονομάζεται «κωλύματα ιερωσύνης». Απάδει το να αναφέρωμε εμείς αυτά τα οποία λαμβάνουν χώραν και γίνονται όχι μόνον παγκόσμιον ρεπορτάζ, αλλά αναπαράγονται, κατά το μάλλον η ήττον, από τους χώρους, εις τους οποίους θα έπρεπε να ευωδιάζουν τα κρίνα της αγιότητος και τα μύρα της Χάριτος.

Τούτο μόνον ερωτούμε τους καθ' ύλην αρμοδίους: Αποτελεί πράξιν «Οικονομίας» το να κυκλώνουν το Ιερόν Θυσιαστήριον μονάδες που θα έπρεπε να ευρίσκωνται εις τας τάξεις των «προσκλαιόντων»; Χειρίζονται την ευλογημένην «Οικονομίαν» όσοι θέτουν τας χείρας των εις άτομα τα οποία χρήζουν ακόμη και ειδικής ψυχικής θεραπείας και που έχουν ξεφύγει από τα ανθρώπινα όρια;

Εδώ, ίσως απαντήσουν κάποιοι από αυτούς τους υπευθύνους πως δεν εγνώριζαν εξ αρχής. Όταν όμως γίνεται αντιληπτόν τοις πάσι το φαινόμενον αυτό, γιατί και τότε συνεχίζουν να βόσκουν μέσα εις την «κόπρον του Αυγείου»; Γιατί καταντούν

τα Ιερά Θυσιαστήριά μας χώρους εις τους οποίους πραγματοποιείται το φρικτόν όραμα του Μεγάλου Αντωνίου;

Δόξα τη μακροθυμία σου, Κύριε!

Θέτομε όμως και ένα γενικώτερο ερώτημα: Υπάρχει «Οικονομία» εις τα της Ιερωσύνης; Νομίζομε ναι, μόνον όσον αφορά εις την ηλικίαν των κληρικών και αυτό υπό όρους και κατά ειδικές περιπτώσεις. Αλλά, το να αποδεχώμεθα «Οικονομία» εις το θέμα των κωλυμμάτων, αυτό, μάλλον «κατάρα» είναι.

Όμως, κατά την Ορθόδοξη διδασκαλία και την Πατερική Παράδοσι, το να εφαρμόση ένας ποιμήν την κατά περίπτωσιν επιτρεπτήν «Οικονομίαν», η οποία φυσικά δεν θα προσκρούη εις τους Ιερούς Κανόνας και εις το Ορθόδοξον ήθος, είναι ανάγκη ο ίδιος να έχη υπερβή το επίπεδον της καθάρσεως και να ευρίσκεται, είτε εις το επίπεδον του φωτισμού, είτε εις εκείνο της θεώσεως. Εν εναντία περιπτώσει, η ανοικονόμητος «Οικονομία» και η οιαδήποτε κατάλυσις των Ιερών Κανόνων και Δογμάτων καταντά ένα νυστέρι, όχι εις τα χέρια του ειδικού χειρουργού, αλλά εις τα τρεμάμενα χέρια ενός ασχέτου. Τα δε αποτελέσματα; Θα είναι, το ολιγώτερον, τραγικά.

«Κύριε, μη μνησθής ανομιών ημών αρχαίων τε και προσφάτων. Μη αντισταθμίσης τω βάρει των αμαρτιών ημών την προσήκουσαν ανταπόδοσιν...» (Εκ της ευχής επί απειλή σεισμού - Μέγα Ευχολόγιον, εκδόσεις Αστέρος, σελ. 539).

Βεβαίως, θα ημπορούσαμε να ρίξωμε την ματιά μας, κρατώντας την όσφρησί μας, και σε άλλες ανοικτές πληγές που δεν λένουν να επουλωθούν εις το όνομα της ταλαίπωρης «Οικονομίας», όπως το ότι πνευματικοί επιτρέπουν τις προγαμιαίες σχέσεις και διάφορα άλλα ανεπίτρεπτα. Αυτοί, είναι πνευματικοί της «Διεθνούς Αμνηστίας», οι οποίοι, εκτός των άλλων, δια να αποδείξουν εις τον εαυτόν τους, αλλά και εις άλλα πρόσωπα, ότι έχουν την αποδοχήν των πιστών, και μάλιστα των νέων ανθρώπων (πνευματικών παιδιών-οπαδών..., Γεροντισμός, κλπ.), αμαρτάνουν με το να ρίπτουν «ύδωρ εις τον οίνον των» με αποτέλεσμα να πίπτουν εις θανάσιμα αμαρτήματα, τόσον οι ίδιοι, όσον και οι ψυχές τις οποίες έχουν χρεωθή ενώπιον του Θεού. Καταστάσεις αυτόχρημα τραγικές, για τις οποίες το Ιερόν Ευαγγέλιον τονίζει πως «τυφλός δε τυφλόν εάν οδηγή αμφότεροι εις βόθυνον πεσούνται» (Ματθ. ΙΕ´ 14).

Το αποκορύφωμα όμως όλων και η πληγή των πληγών, η Πλάνη των Πλανών, είναι τα σχεδόν συλλείτουργα και οι συμπροσευχές (και όχι μόνον) των «Ορθοδόξων» οικουμενιστών, τα οποία καταδικάζονται απεριφράστως από τους Θείους και Ιερούς Κανόνας, αλλά και από τον θεηγόρον όμιλον πάντων των θεοφόρων

Πατέρων.

Ουδείς ημπορεί να αρνηθή ότι η μεγαλύτερα διαστροφή εις το θέμα της «Οικονομίας» συντελείται μέσω του επαράτου Οικουμενισμού. Εντός αυτής της καμίνου ρευστοποιείται και τήκεται το σύνολον των Ιερών Κανόνων. Το δε εκμαγείον του συγκρητισμού αποκαλύπτει ένα τερατώδες προσωπίον, το οποίον ουδεμίαν σχέσιν δύναται να έχη με την ακραιφνή Ορθοδοξίαν, την οποίαν βιώνουν οι επίσημοι Άγιοι της Εκκλησίας μας.

Εννοείται δε, ότι το θέμα των συμπροσευχών, τόσον εκτός των Ιερών Ναών, όσον και εντός αυτών, με αρχιερατικά και ιερατικά άμφια, με επιτραχήλια, ωμοφόρια και μανδύας, όχι μόνον δεν είναι απλό, αλλά, δοθέντος ότι οι οικουμενιστές αυτοί σχεδόν ολοκληρώνουν και το συλλείτουργον, ανεπιφυλάκτως τότε ημπορεί να γίνη λόγος περί καταλύσεως των Ιερών Δογμάτων και άρα περί προδοσίας της αγιωτάτης ημών Ορθοδοξίας. Η δε δικαιολογία, ότι όλα αυτά τα θέατρα του παραλόγου λαμβάνουν χώραν ένεκεν της αγάπης και της προσεγγίσεως των ανθρώπων, είναι τόσον φαιδρή που όσοι την υποστηρίζουν καταπίπτουν εις χειροτέραν κατηγορίαν από εκείνην η οποία ήδη τους αποδίδεται, τουτέστιν της προδοσίας της πίστεως.

Και, φυσικά, όλα αυτά, διότι ελλείπει εκ της καρδιάς ο φόβος του Θεού με αποτέλεσμα να αποκορυφώνεται η προσβολή και η περιφρόνησις των Θείων και Ιερών Κανόνων, οι οποίοι, σύμφωνα με τον αείμνηστον Γέροντα Επιφάνιον Θεοδωρόπουλον, «όταν παραβιάζωνται, εκδικούνται». Και εκδικούνται όσους «Ορθοδόξους» οικουμενιστάς καταρρίπτουν τα αιώνια και ευλογημένα σύνορα μεταξύ αληθείας και αιρέσεως, οι οποίοι υψώνουν χείρας ανόμους και ευλογούν και εναγκαλίζονται τους αιρετικούς μετέχοντες και αυτοί εις την βλασφημίαν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Οι ημέτεροι αυτοί «Ορθόδοξοι», οι οποίοι συναγωνίζονται, αλλά και ωρισμένες φορές υπερακοντίζουν σε ευηητικές και θεολογικές αμετροέπειες τους πεπλανημένους και κακοδόξους αιρετικούς, ας προσέξουν, διότι, εννοείται, πως ο Θεός Δομήτωρ της Εκκλησίας, ο Χριστός, ναι μεν ανέχεται ωρισμένες καταστάσεις δια λόγους που μόνον Εκείνος γνωρίζει, αλλά ο Χριστός έχει και τον τελευταίον λόγον. Ο δε πάντοτε επίκαιρος λόγος του Θεού «ποιμένες πολλοί διέφθειραν τον αμπελώνά μου, εμόλυναν την μερίδα μου...» (Ιερ. ΙΒ΄ 10) εκφράζει επακριβώς όλα αυτά τα οποία λαμβάνουν χώραν εις τα οικουμενιστικά συνέδρια, με συμπροσευχές κλπ., με πρόφασι δήθεν την αγάπη και ο,τι άλλο, και τα οποία ουσιαστικό σκοπό έχουν να αποδομήσουν τα θεμέλια, αλλά και το όλον οικοδόμημα της Ορθοδόξου ημών Εκκλησίας, με τελικό σκοπό την ένωσι των «εκκλησιών».

Ας γίνουν λοιπόν όλοι αυτοί πολύ προσεκτικοί, διότι περιπίπτουν σε πλάνη, καθ' όσον ο λόγος του Θεού είναι ξεκάθαρος προς όσους προσβάλλουν το Σώμα Του, την Εκκλησία Του: «Φοβερόν το εμπεισείν εις χείρας Θεού ζώντος» (Εβρ. Ι΄ 31).

Όμως, ικανόν εστί.

ΧΡΙΣΤΟΨΦΑΝΤΟΣ

Πηγή: hristospanagia3.blogspot.gr